ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. ΜΟΥΖΑΡΙΤΕΝ

Ο ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΘΕΙΟΣ

Ἀνδρέας Μπαρουᾶ μισοῦσε τὸ γάμο. Ὁ θεῖος του, ἀπὸ τὸν ὁποῖο περίμενε, σημειωτέον, μιὰ γενναία κληρονομιά, τοῦ κάκου εἶχε ἐπιδιώξει ἐτανειλημμένως νὰ τοῦ παρουσιάση διάφορα νέα κορίτσια, τῶν κάκου τοῦ εἶχε μεταβιβάσει ἕνα σωρὸ δελεαστικὲς προτάσεις συνοικεσίων. Ὁ Ἀνδρέας ὅμως τοῦ πρόβαλλε διαρκῶς ἄρνησι, μὲ μιὰ ἄγρια ἀποφασιστικότητα. Τὴν τελευταία φορά, ποὺ ὁ θεῖος προσπάθησε πάλι νὰ τὸν μεταπείση, ὁ Ἀνδρέας τοῦ εἶπε :

—Θεῖε μου, μὴν ἐπμένεις. Δὲν θέλω νὰ σοῦ πῶ ψέματα. Δὲν θέλω νὰ προσποιηθῶ ὅτι δέχομαι τὴ συνάντησι μὲ τὴ νέα ποὺ μοῦ προτείνεις, ἀφοῦ ὕστερα θὰ πῶ «ὄχι»... Ναί, ξέρω, ἔχει μεγάλη προῖκα. εἶνε πλούσιο κορίτσι. Μὰ ἐγὼ ἔχω κάτι πὸ πολύτιμο ἀπὸ τὰ πλούτη της : τὴν ἐλευθερία μου. Ἄφησέ με λοιπὸν μ' αὐτήν !...

Ὁ θεῖος του δὲν ἐπέμεινε. Δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς αὐταρχικοὺς καὶ γκρινιάρηδες θείους τοῦ παληοῦ καιροῦ. Ἦταν ἕνας θεῖος μοντέρνος, πολὺ μοντέρνος μάλιστα.

—Κάνε ὅ,τι θέλεις, τοῦ εἶπε. Δὲν θὰ σοῦ ξανακάνω πειὰ λόγο.... Ἐγὼ ὅμως εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι ἡ εὐτυχία βρίσκεται στὸ γάμο !...

—Γι' αὐτὸ ἔμεινες ἐλεύθερος ; τὸν διέκοψε εἰρωνικὰ ὁ Ἀνδρέας.

—Ἔμεινα ἐλεύθερος, γιατί ἀπέκτησα περιουσία πολὺ ἀργά. Καὶ τώρα, πίστεψέ με, περνῶ μιὰ ζωὴ χωρὶς ἐνδιαφέρον, χωρὶς σημασία, τρέχοντας ἀπὸ τὴν ξανθὴ στὴ μελαχροινή, ἐνῶ ὀνειρευόμουν νὰ ἔχω κι' ἐγὼ τὸ σπιτάκι μου, τὴ γυναικοῦλα μου...

—Τί ; ἔκανε μὲ ἔκπληξι ὁ ἀνεψιός. Τί μοῦ λὲς αὐτοῦ, θεῖε μου ; Ὥστε γλεντᾶς γιὰ καλά, βλέπω...

—Γιατί ὄχι ; ἀπάντησε ὁ θεῖος, χαμογελῶντας πονηρά. Δὲν μὲ γονάτισαν ἀκόμα τὰ γεράτειά, ὑποθέτω... Θὰ σταματήσω ὅταν ἀδειάση ἐντελῶς ἡ καρδιά μου, ὅπως ἀδειάζει ἕνα βαρέλι μὲ κρασί...

Ὁ Ἀνδρέας γέλασε μὲ τὴν καρδιά του.

—Ὡραῖα ! εἶπε. Πολὺ ὡραῖα.... Πρόσεξε μονάχα μὴ σοῦ ἀδειάσουν πιὸ μπροστὰ τὸ πορτοφόλι !

—Μὲ συγχωρεῖς ! τὸν διέκοψε ὁ θεῖος. Σοῦ μίλησα γιὰ τὴν καρδιά μου καὶ ὄχι γιὰ τὸ πορτοφόλι μου. Ἐμένα μ' ἀγαποῦν γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ ὄχι γιὰ τὰ λεφτά μου !

—Τί μοῦ λές ;

—Ναί ! Τὰ λόγια σου εἶνε λιγάκι προσβλητικὰ γιὰ μένα, μὰ δὲν σὲ παρεξηγῶ. Στὴν ἡλικία μου.... Ὡστόσο, θὰ μποροῦσες νὰ βεβαιωθῆς καὶ μόνος σου γι' αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω. Ἂν ἐρχόσουν νὰ μείνης τρεῖς μέρες στὸ κτῆμα μου, ἐκεῖ, στὸ Μελόν. Ὅταν δῆς τὴ Σαβίνα....

—Ποιὰ Σαβίνα ;

—Τὴ γυναίκα ποὺ μ'ἀγαπᾶ, διάβολε! Μιὰ νεαρὴ χηροῦλα, μόλις εἴκοσι δύο χρόνων. Ὥμορφη, τρέλλα.... Μένουμ' ἐκεῖ δέκα μέρες τώρα, γιατί λατρεύει τὴν ἐρημιά. Μπορεῖ καὶ νὰ τὴν κάνης νὰ πλήξη λιγάκι μὲ τὴν παρουσία σου, μὰ ἐπὶ τέλους, τρεῖς μέρες περνοῦν εὔκολα καί, ὅταν θὰ φύγης, θὰ μείνουμε πάλι νὰ χαροῦμε οἱ δυό μας τὴ μοναξιά μας !

—Εἶμαι περίεργος νὰ τὴν γνωρίσω τὴν ὡραία σου χήρα !

—Θὰ τὴν γνωρίσης. Ἄκουσέ με ὅμως... Δὲν πιστεύω νὰ τῆς κάνης καὶ κόρτε.....

—Ὄχι δά ! Εἶμαι, ξέρεις, πολὺ καθὼς πρέπει μὲ τὶς γυναῖκες καὶ τὶς φιλενάδες τῶν φίλων μου. Δὲν πιστεύω ν' ἀλλάξω, προκειμένου γιὰ τὴ φιλεναδίτσα τοῦ θείου μου !..

* * *

Τὴν ἑπομένη ὁ Ἀνδρέας εἶδε τὴ Σαβίνα, στὸ χτῆμα τοῦ Μελόν. Ἦταν πράγματι ὡραία, εἶχε μιὰ θεσπεσία ὠμορφιά, γεμάτη ὑποσχέσεις καὶ εὐτυχία, εἶχε ἀκόμα ἕνα νεανικώτατο ἀρμονικὸ σῶμα... Ὁ Ἀνδρέας αἰσθάνθηκε μέσα του κάτι γι' αὐτήν, εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Καὶ τὸ «κάτι» αὐτὸ μεγάλωνε ὁλοένα, γιατί ὁ θεῖος του φανόταν τρομερὰ ζηλιάρης, φρόντιζε νὰ μὴ τὸν ἀφήνη οὔτε μιὰ στιγμὴ μονάχο μὲ τὴ νεαρὴ φιλεναδίτσα του...

Μποροῦσε νὰ σκάση κανεὶς ἀπὸ τὸ κακό του. Σὲ κάθε συνάντησί τους. ὁ θεῖος ἦτο παρών. Σὲ ὅλους τοὺς περιπάτους συμμετεῖχε καὶ αὐτός.... Τὰ μάτια του δὲν ἠσύχαζαν ποτὲ πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά του. Ὅταν νύχτωνε, ὁ μοντέρνος θεῖος ἔλεγε «καληνύχτα» στὸν ἀνεψιό του, ἔπαιρνε τὴ Σαβίνα του καὶ τραβοῦσε στὸ δωμάτιό τους...

Ὁ Ἀνδρέας δάγκωνε ἀπὸ τὴ λύσσα τὰ χέρια του, ὅταν, τὸ βράδυ τῆς τρίτης ἡμέρας ὁ θεῖος του τοῦ εἶπε ἰδιαιτέρως :

—Ἄκουσε, μικρέ μου... Δὲν πλήττουμε, βέβαια, μαζύ σου, μὰ ἡ Σαβίνα δὲν θέλει ἕναν τρίτο ἀνάμεσά μας. Ἐτοίμασε λοιπὸν τὶς βαλίτσες σου αὔριο τὸ πρωΐ !...

* * *

Νὰ ἑτοιμάση τὶς βαλίτσες του ! Νὰ φύγη ! Ν' ἀφήση αὐτὴν τὴν ἀξιολάτρευτη γυναίκα, χωρὶς νὰ τῆς πῆ μιὰ λέξι ἀγάπης ! Ὄχι ! Δὲν θὰ ἔφευγε, προτοῦ νὰ τῆς πῆ ὅτι τὴν λάτρευε ἀληθινά !...

Αὐτὲς ἦσαν ἡ σκέψεις τοῦ Ἀνδρέα, ὅταν ἔμεινε μόνος στὸ δωμάτιό του.

«Ὄχι ! ἔλεγε μέσα του, δὲν εἶνε δυνατόν ! Δὲν εἶνε δυνατὸν αὐτὴ ἡ νεωτάτη, ἡ ὡραιοτάτη γυναῖκα, νὰ βρίσκη εὐχαρίστησι στὴ συντροφιὰ τοῦ θείου μου... Τὰ νειάτα θριαμβεύουν πάντα, ὅταν παλεύουν μὲ τὰ γεροτειά. Θὰ θριαμβεύσω, λοιπόν, κι' αὐτὴ τὴ φορά, εἶμαι βέβαιος. Ἀρκεῖ μόνο νὰ βρῶ τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ μιλήσω τῆς Σαβίνας...».

Τὴν ἄλλη μέρα σηκώθηκε πολὺ πρωΐ. Εἶνε ζήτημα μάλιστα ἂν κοιμήθηκε διόλου. Καί, νὰ τύχη μιὰ φορὰ !... Εἶδε τὴ Σαβίνα στὸν κῆπο, νὰ κόβη τριαντάφυλλα, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ θείου του :

—Πάω νὰ παραγγείλω ἀμάξι γιὰ τὸν Ἀνδρέα !...

Ποτέ του δὲν θὰ εὕρισκε καταλληλότερη εὐκαιρία. Ὁ Ἀνδρέας, χωρὶς νὰ χάση στιγμή, ἔτρεξε καὶ πλησίασε τὴν ὄμορφη χηροῦλα.

Τὰ ἐρωτικὰ λόγια ἄρχισαν νὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ χείλη του ἀπλά, φυσικά, ὅπως τὸ λεπτὸ ἄρωμα, ποὺ ξεχύνεται ἀπὸ τὰ λουλούδια, ποὺ κρατεῖ ἐπάνω στὸ στῆθος της ἡ Σαβίνα. Ἐκείνη δὲν ἀπαντοῦσε τίποτε. Χαμογελοῦσε μονάχα, κάπως εἰρωνικά.

—Μὰ ἐπιτέλους ! φώναξε στὸ τέλος ὁ Ἀνδρέας, ἐκνευρισμένος. Τί τοῦ βρίσκετε, λοιπόν, τοῦ γέρο-θείου μου, καὶ τὸν προτιμᾶτε ἀπὸ μένα ;

—Κάτι πολὺ ἁπλό, τοῦ ἀπαντᾶ ἡ Σαβίνα. Τὸν ἄλλο μῆνα μὲ παντρεύεται. Βρῆκα ἕναν ἄνδρα καὶ τὸν παίρνω. Αὐτὸς δὲν εἶνε, βλέπετε, ὅπως ἐσεῖς, ἐναντίον τοῦ γάμου !...

—Μὰ οὔτε ἐγώ ! Οὔτε ἐγώ, Σαβίνα !... Δὲν ἤθελα τὸ γάμο, ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ κορίτσια, ἀνόητα, ἄσχημα, ἐγωϊστά... Σεῖς ὅμως, Σαβίνα, διαφέρετε τόσο... Νὰ σᾶς πάρη κανεὶς γυναῖκα του, εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ παντρεύεται τὴν εὐτυχία !....

—Ἀλλοίμονο ! ἔκανε ἡ Σαβίνα μελαγχολικά. Ἔχω δώσει τὸ λόγο μου στὸ θεῖο σας... Ἂν δὲν τὸν εἶχα δώσει....

—Ἂν δὲν τὸν εἴχατε δώσει ;... Πέστε μου γρήγορα, Σαβίνα !...

—Ἂν δὲν τὸν εἶχα δώσει, θὰ διορθωνόταν ἴσως τὸ πρᾶγμα.... Γιατί, πρέπει νὰ σᾶς τὸ πῶ, ἀνάμεσα στὸ θεῖο σας καὶ σὲ σᾶς, δὲν θὰ δίσταζα διόλου !....

—Θὰ μ' ἀγαπούσατε ;...

—Δὲν ξέρω... Μὰ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἡ παρουσία σας μ' ἔχει ταράξει πολύ... Σᾶς σκέπτομαι διαρκῶς !...

Στάθηκε ἔξαφνα, ἔφερε τὰ λεπτά της χέρια στὸ πρόσωπο καὶ ἀνεφώνησε :

—Ἀ ! Θεέ μου ! Τί πῆγα καὶ εἶπα !...

—Εἴπατε τὰ λόγια ποὺ θ' ἀποφασίσουν γιὰ τὴν εὐτυχία μας ! ἀπάντησε ὁ Ἀνδρέας.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε μιὰ βραχνὴ φωνή :

—Τί συμβαίνει ; Τί κάνετε σεῖς ἐδῶ ;...

Ἦταν ὁ θεῖος, ποὺ εἶχε πλησιάσει ξαφνικά, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ ὁ Ἀνδρέας.

—Συμβαίνει κάτι ἔκτακτο, τοῦ ἀπάντησε ἡ Σαβίνα, χωρὶς περιέργως νὰ ταραχθῆ διόλου. Ὁ ἀνηψιός σας θέλει νὰ μὲ παντρευτῆ !...

—Τοῦ εἶπες, λοιπόν, αὐτοῦ τοῦ βρομόπαιδου, ὅτι...

—Ὄχι ! Δὲν τοῦ εἶπα τίποτε ἀκόμη.

—Μὰ τότε, νὰ τοῦ τὰ ποῦμε ὅλα !

—Τί νὰ μοῦ πῆτε ; ρώτησε ὁ Ἀνδρέας, κατάπληκτος μ' αὐτὴν τὴν περίεργη σκηνή.

—Κάτι ποὺ ἀσφαλῶς θὰ σὲ εὐχαριστήση πολύ, ἀπάντησε ὁ θεῖος. Ἡ Σαβίνα δὲν εἶνε φιλενάδα μου. Ὅταν ἔμπαινε τὸ βράδυ στὴν κάμαρά μου, ἔβγαινε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα καὶ πήγαινε στὴ δική της....

—Τί ἔκανε λέει ;

—Ναί ! Καὶ ἡ Σαβίνα δὲν εἶνε χήρα. Εἶνε ἕνα κορίτσι, μὲ τὸ ὁποῖο ἤθελα νὰ σὲ παντρέψω καὶ παίξαμε αὐτὴν τὴν κωμωδία, γιὰ νὰ σὲ κάνουμε νὰ τὴν ζητήσης σὲ γάμο... Ἡ κωμωδία τελείωσε τώρα. Στὸ καλό, ἀνεψιέ μου. Τὸ ἁμάξι σᾶς περιμένει, γιὰ νὰ γυρίσετε μαζὺ στὸ Παρίσι !...

—Τί ;... Πῶς ;...

—Δὲν ἔχει οὔτε «τί», οὔτε «πῶς». Θαρρῶ πὼς ἔχεις κιόλας ζητήσει τὸ χέρι τῆς Σαβίνας. Ἂν ὅμως μετανοιώσεις, ἀνηψιέ μου, σὲ βεβαιῶ πὼς ὑπάρχουν κι' ἄλλοι νέοι καὶ νόστιμοι ἄνδρες γι' αὐτὸ τὸ ὡραῖο κορίτσι !...

—Πάντως, ἐσὺ δὲν εἶσαι ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς νέους καὶ νόστιμους ἄνδρες, κύριε θεῖε ! Ἔτσι δὲν εἶνε, Σαβίνα ;

Ἡ Σαβίνα τοῦ ἔρριξε μιὰ σαγηνευτικὴ ματιά. Ὁ Ἀνδρέας τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὡδήγησε στὸ ἁμάξι ποὺ περίμενε. Κάθησαν μαζὺ ἐπάνω καὶ τὸ ἁμάξι ξεκίνησε. Ὁ μοντέρνος θεῖος στεκόταν στὴν πόρτα τοῦ κήπου του καί, κουνῶντας τὸ μαντήλι του, ἀποχαιρετοῦσε τὸ νεαρὸ ζεῦγος...

Α. ΜΟΥΖΑΡΙΤΕΝ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Ἀπ' τὰ καλὰ μαζευμένα ὁ διάβολος ἔχει τὰ μισά, κι' ἀπ' τὰ κακὰ παίρνει καὶ τὸν ἴδιο τὸ νοικοκύρη.

Γερμανική

—Ἐκεῖνος ποὺ καταπιάνεται μὲ πολλά, πέφτει καὶ σὲ πολλὰ σφάλματα.

Ἀγγλική

—Προτίμησε νὰ πέσης μέσα στὸ ποτάμι, παρὰ νὰ περάσης ἀπὸ γεφύρι ποὺ τόκανε ὁ διάβολος.

Γαλλική